

QUI ESTIMA PERDONA

Els versets del llibre de la Saviesa (Sv 11,23-12,2), que llegim a la segona lectura d'aquest diumenge han estat escollits en funció d'il·lustrar i interpretar l'evangeli, que narra la popularment coneguda conversió de Zaqueu. Al marge d'això, aquests versets del llibre de la Saviesa els trobem inserits dins un pla discursiu i una argumentació de més gran abast.

Per situar-los dins el conjunt d'aquest llibre bíblic, val la pena tenir en compte que el llibre de la Saviesa es pot dividir en tres parts. Una primera (cc. 1-5) conté, entre altres coses, un conjunt d'ensenyaments encaminats a incentivar l'esperança del just perseguit pels impius i anunciar la dissortada fi d'aquests en el judici final. La segona part (cc.6-9), el cor del llibre, és la companya estimada de Déu i de la vida del savi. La tercera part (cc. 10-19) mostra com la saviesa s'ha fet conèixer a través de l'acció de Déu en el transcurs de la història del poble d'Israel. El nostre text es troba en aquesta tercera part del llibre.

En aquesta part es veu que gràcies al guiatge de la saviesa Adam pogué dominar-ho tot; allunyant-se de la saviesa Caïn pogué matar el seu germà i fou la saviesa qui guardà Abraham irrepreensible i protegí Lot en la destrucció de Sodoma, va conduir Jacob pel bon camí i no abandonà Josep quan estava empresonat; va alliberar el poble sant d'una nació opressora. També fou la saviesa de Déu – i aquest és el context que precedeix la nostra lectura- la que castigà els egipcis idòlatres. Al ser adoradors d'animals petits, rèptils, escarabats, els castigà, no amb grans feres, sinó amb les plagues de mosquits, granotes i llagostes. Aquest acarnissament contra els egipcis és indicatiu de les dificultats i tibantors que experimentaren els jueus que vivien a la ciutat egípcia d'Alexandria, possible lloc de producció del llibre de la Saviesa.

El text, que segueix és una digressió - i en ella es troba el text de la lectura que avui llegim - sobre el comportament de Déu envers el pecador. Comença afirmant el gran poder de Déu en contrast amb la petitesa de la creació. El poder de Déu es manifesta en la seva misericòrdia. Ell, que podria destruir, prefereix dissimular els pecats dels humans perquè puguin penedir-se. I segueix amb el punt for de tota l'argumentació: no és possible que Déu vulgui la destrucció del pecador perquè aquest és producte de la seva creació i Déu estima tot el que ha creat i en conseqüència si estima no pot destruir.

És important destacar en aquest text el matis dinàmic del concepte de creació en contraposició al to més estàtic que trobem en el llibre del Gènesi. En aquest sembla que Déu, un cop acabades de crear totes les coses, deixa d'intervenir en la creació, permetent que aquesta vagi seguint el seu curs. Aquí quan diu: "Qui podria subsistir si tu no ho volguessis?" o que "el teu alè immortal és present en totes les coses" dona a entendre que la subsistència de les coses, de les dones i els homes és possible gràcies a la permanent voluntat de Déu que vol que el món sigui i existeixi. La creació no és una realitat acabada, sinó quelcom que es va construint permanentment.

En el seu conjunt, la digressió amplia, a nivell universal, el que s'esdevé amb els egipcis i Israel el que fa al perdó i protecció respectivament. Els egipcis han passat a ser qualsevol mena d'ésser humà pecador i Israel qualsevol que cregui en el Senyor. Aquest universalisme encaixa amb el d'un ambient alexandrí que considerava Déu l'ànima del món o esperit que tot ho penetra.

Diumenge 31 durant l'any
3 de Novembre de 2013